

En un tempo no distante, se dio en la Tierra un conflito en que a lingua do país, foi cuestionada aludindo a una liberdade mal entendida y pregonada que, desde el Partido Popular, alimentaron una confrontación de las dos hablas que conviven desde hace mucho tempo en una desigual armonía. Viendo esa guerra y auto-odio que muchos gallegos profesan por la lingua do país, me salieron de mis adentros unos pocos versos que plasmé en un papel, y dicen así:

Airiños da lingua

Malos tempos, malos tempos...,
malos tempos, ¡pra lingua!.
Vidos, cos aires da política,
do auto noxo, e da desidia.

Quen veu á nosa Terra,
ou naceu no ventre dela;
non pode dicir “*ser galego*”,
se chanta malos ventos,
¡en pro de linguas alleas!.

Quen puidera escoitar aquel canto,
no falar daquela mociña,
que so co seu encanto,
na lingua, quedamos prendidas.

Mais..., os malos ventos se nos arriman.
¡Airiños aires..., da nosa lingua!,
non vos vaiades, ¡non!, non vos vaiades...
cos ventos, que a esta nosa lingua extermina.

Airiños aires..., da nosa lingua:
falade, escribide, ensinade e cantade,
aprendede e loitade, pra vivir queréndoa.
¡Non permitamos, quedarnos sen ela!.

O vento da nosa lingua,
e vento fresquiño, que nos espreguiza,
que invade de verbas, o noso corpo,
dando sentido, já nosa vida!.

Pasade, pasade..., ¡ventos da política!,
do auto noxo, e da desidia;
non traiades, non deixedes, ¡guerras pola lingua!.
Pasade, pasade..., ventos que estragades,
todo canto dicides, todo canto tocades,
porque sodes, ventos ruíns..., ¡e de maldades!.

